גב.

ביישוב לא עבדינן. אפילו בלינעה ואפילו דעתו לחזור דלה

אפשר למלאכה בצינעא כמו שאר דברים:

סמקום שכלו למקום שלא כלו חייב לבער. חימה לר"י והלא

אסור לשנות מפני המחלוקת אפילו לקולא כדאמר לעיל

אין בזה מפני שינוי המחלוקת דמימר

אמרי כמה בטלני איכא בשוקא הא

אי לאו האי טעמא הוה אסור לשנות

מפני המחלוקת א ומיהו יש לומר אי

מדאורייתא חייב לבער משום מחלוקת

לא יעבור על דברי תורה ועוד אור"י

דלא שייך מחלוקת אלא בדבר שתלוי

בגוף האדם אבל בפירות לא שייך

מחלוקת דאמרינן ממקום שכלו באו:

אביי אמר לעולם בדקתני. לדגריו

דרבי יהודה אדיוקא דמתניתין קאי ב:

הכובש שלשה כבשים. כגון

ביעורן שוה רבי אליעזר אומר אוכלין

על הרחשון שטעמו חוסר כולם ולח

חשיב כמבוער אך לרבי יהושע תימה

לר"י איך מותר גוף אותם שכלו

ואומר רבינו תם דבתורת כהנים

בפרשת בהר סיני פליגי בקראי

דתניא מן השדה תאכלו את תבואתה

כל זמן שאתה אוכל מן השדה אתה

אוכל מן הבית וכו' מכאן אמרו

חכמים הכובש שלשה כבשים בחבית

רבי אליעזר אומר כיון שכלה אחד

מן השדה יבער הכל מן הבית והיינו

אוכלין על הראשון דבשמעתין ואם

תאמר לר׳ אליעזר לישתוק קרא מיניה

דנפקא לן מולבהמתך ג וי"ל דסבר ר׳

אליעזר דאי לאו האי קרא ה״א דאותו

המין דוקא יבער ולא יותר אע"פ

שטעם האיסור מעורב בהן דלא דמי

איסור דביעור לשאר איסורים דהא

שרי לעניים וה"א דניחשביה כמבוער

כיון שאין כאן אלא הטעם ור' יהושע

סבר דודאי הטעם חשיב כמבוער

והאי קרא אתי להתיר אף גוף אותו

שכלה הואיל ומעורב בהן הטעם

המותרין ומן השדה משמע ליה מן

דבר שמקלת הטעם ממנו בשדה

תאכלו אף האיסור שעמו ורבן גמליאל

סבר ממשות של כל אחד שכלה מו

השדה אסור אבל הטעם הוא כמבוער

אין חסר כלום מן המשנה

לפת ובצל וקפלוט שאין

מו"ק יו., ב) ופי׳ מתקבלין אלל הרב ואין מלקין עד שיסכימו בהכאתו ולה מימני השמתה הלה ודדדר חמור יול דדר לרב. לפיכך השמתא עדיפא מן המלקות. ערוך ערך נגד ב'], ג) שביעית פ"ט משנה ה. ד) ול"ל דתנים מים בתוחתתם שבינוים מיים

הגהות הב"ח

הי"ב], ה) שייך למתניתין,

(A) גמרא דעדיפא ענדיליה: (3) רש"י ד"ה ולית ליה לר' יהודה וכו' מאותו שתביא ואותן פירות שלך שיש לך: (ג) ד"ה הכי גרסיטן וד"ה מילתא וד"ה ושמע וד"ה רבי יהודה

מוסף תוספות

א. אע״פ שמחמיר על עצמו. תוס׳ שאנץ. א. אע״פ שמחמיר עלעצמר. מוס׳ שלנק.ב. אדקתני או ממקוםשלא כלו למקום שכלוחייב לבער דמשמע הא החזירן למקומן אינו חייב לבער. מוס' הרח"ש. ג. וממילא ידענא דכל איסורין שבתורה איסורן בנותן טעם. שס. ד. כי הוא קולט טעם הציר והחומץ יותר מז האחרים וחוזר ופולט ונותן טעם בהם. שס. ה. דכבר שבע ליה טעמא. שס. ו. צא והבא לך אף אתה מאותו מין שנותן טעם. שס.

רבינו חננאל

והא דשמתיה רב יוסף לבר נתן אסיא. משום ראתא מבי רב לפומבדיתא ביום טוב שני דעצרת, ואמר ליה אביי ולינגדיה מר, אמר ליה רב יוסף . רעדיפא מינה עבדי ביה. המלקות, דבמערבא מימני בי רב, פירוש מתקבצין ב יב, כיוס מונקברן אצל הרב ואין מלקין עד שיסכימו בהכאתו, ולא מימנו אשמתא, למה שלא חהיה שמחא אלא על תהיה שמתא אלא על דבר חמור, ובדבר חמור אין חולקין כבוד לרב אלא משמתין אותו מיד, לפיכך השמתא עדיפה היא מז המלקות. איכא ראמרי נגדיה כו'. ואמר ליה דטבא ליה עבדי ליה דכי המלקות קלה היא מן השמתא, דגרסינן . באלו מגלחין בהאי ענינא דלא מימנו אשמתא דבר בי רב. מאי שמתא אמר אמר שמה היא. אמר רב יוסף שדי שמתא אדנבי דכלבא והיא דידה עבדא, ודברים ברורין הן. כיוצא בו המוליך פירות שביעית כו'. ואקשינן ולית ליה לר׳ יהודה נותנין עליו חומרי מקום וכו׳. ואמר רב שישא לעולם אית

ליה, ומלתא אחריתי איכא

ביישוב לא עבידנא. מלאכה ביום טוב שני הואיל ונהגו בו איסור לא אשנה לעיניהם את המנהג: דעדיפא מינה. החמורה ממנה: עבדי ליה. עשיתי לו: מימנו אנגדא דבר כי רב. תלמיד שסרח היו נמנין להלקותו ולא לנדותו משום דשמתא חמורה וחוששין לכבוד

התורה: ולים ליה לר' יהודה כו'. דמשמע שיכול לומר לו בן מקום שלא כלו לבן מקום שכלו לא והבא לך אף אתה ממקום שהבאתי ותמנא שלא כלו שם לחיה ואכול מאותן שתביא ים ואותה שלך שיש לך בבית אסורין וטעמא משום דגדלו כאן ובזה המקום כלו אבל אני הבאתי את שלי ממקום היתר ואין כאן מחלוקת ולית ליה לר׳ יהודה דאסור משום חומרי מהום שהלך לשם ואפילו אין שם מחלוקת דהא ממקום שאין עושין למקום שעושין דטעמא לאו משום מחלוקת הוא ואסרינן ליה משום חומרי מקום שינה משם: הכי גרסינן מילתה אחריתי קאמר או ממקום שלא כלו למקום שלא כלו ושמע שכלו במקומן חייב לבער ורבי יהודה אומר לא והבא לך אף אתה מהיכא דאייתינהו והא לא כלו(ם: מילתא אחריתי קאמר. תנה קמה: ושמע שכלו במקומן חייב לבער. ואע"ג דאין כאן חומרי מקום שינה משם שבשעה שינה עדיין לה היו נוהגין בהן חומרא: ר' יהודה אומר לא. יכול זה לומר לבני מקומו שיצא משם איני משנה ממנהגכם דהא הולכתים למקום שלא כלו ולא והבא לך משם ותוכל למצוח הרבה: לחומרה אמרה רבי יהודה. הכי הוה גמיר לה ר"א מרביה דרבי יהודה אמר לחומרא: אלא איפוך. תוספת זו שהוספנו על המשנה ואימא או ממקום שלא כלו למקום שלא כלו ושמע שכלו במקומן אינו חייב לבער דאין כאן משום חומרי מקום שינה משם שכשהוליאם עדיין לא נאסרו ר' יהודה אומר יש כאן זילזול מקומו דאמרי ליה בני מקומו הראשון לא והבא לך מהיכא דאייתינהו ממקום שהבאתם ותמלה שכבר כלו: לעולם כדקתני. דלא איירי מתניתין במביא ממקומו למקום השוה לו אלא למקום שאין שוה לו: והכי קאמר. מתניתין המוליך פירות שביעית ממקום שכלו למקום

שלא כלו או ממקום שלא כלו למקום שכלו חייב לבער החזירן למקומן ועדיין לא כלו אינו חייב לבער ורבי יהודה מחמיר דאמרינן ליה לא והבא לך אף אתה מהיכא דאייתינהו

השתא והא כלו להו: גבא דחמרא קלטינהו. גבו של חמור שהכניסן לתוך אותו מקום החמור קלטן בחומרי אותו מקום שלא יוכל להחזירן עוד הא לא גדלו שם ואינו אוכלן שם: הכובש שלשה כבשים. שלשה מיני ירק בחבית אחת של חומן או של ליר כדי להתקיים: אוכלין. משלשתן: על הראשון. על סמך הראשון הממהר

להיות כלה לחיה מן השדה דמשעה שיכלה אחד מהן מן השדה שלשתן אסורין דכבשייהו משוי להו כחד: אף על האחרון. על סמך מין הכלה אחרון ואוכל משלשתן ואע״פ שמין השנים כלה לחיה

ביישוב לא עבידנא מפני שינוי המחלוקת במדבר מאי א"ל הכי אמר רב אמי אביישוב אסור במדבר מותר רב נתן בר אסיא אזל מבי רב לפומבדיתא בי"ם שני של עצרת שמתיה רב יוסף א"ל אביי ולנגדיה מר נגידי א"ל (6) עדיפא עבדי ליה 6ידבמערבא 6 מימנו אנגידא דבר בי רב ולא מימנו אשמתא א"ד נגדיה רב יוסף א"ל אביי נשמתיה מר דרב ושמואל דאמרי תרוייהו ימנדין על שני ימים מובים של גליות א"ל יה"מ איניש דעלמא הכא צורבא מדרבנן הוא דמבא ליה עבדי דבמערבא מימנו אנגדתא דבר בי רב ולא מימנו אשמתא: כיוצא בו המוליך פירות שביעית וכו': ולית ליה לר' יהודה הא דתנו נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם אמר רב שישא בריה דרב אידי מילתא אחריתי קאמר ר' יהודה וה"ק או ממקום שלא כלו למקום שלא כלו ושמע שכלו במקומו חייב לבער ר' יהודה אומר צא והבא לך אף אתה מהיכא ראייתינהו והא לא כלו להו למימרא דר' יהודה לקולא קאמר והאמר ר"א לא אמר רבי יהודה אלא לחומרא אלא איפוך אינו חייב לבער רבי יהודה אומר צא והבא לך אף אתה מהיכא דאייתינהו והא כלו להו אביי אמר לעולם כדקתני וה"ק או ממקום שלא כלו למקום שכלו והחזירן למקומן ועדיין לא כלו אינו חייב לבער רבי יהודה אומר צא והבא לך אף אתה מהיכא דאייתינהו והא כלו להו מתקיף לה רב אשי לרבי יהודה אמו אגבא דחמרא קלטינהו אלא אמר רב אשי בפלוגתא דהני תנאי דתנן ייהכובש שלשה כבשין בחבית אחת ר"א אומר אוכלין על הראשון ר' יהושע אומר אף על האחרון ר"ג אומר הכל שכלה מינו מן השדה יבער מינו

ובמגילת סתרים דרבינו נסים פירש . עד שיכלה האחרון שבצוער רשב"ג אומר דרחשון היינו שניתן רחשון בכבוש אוכלין אחרון שניתן אחרון בכבוש והכי אמרינן בירושלמי מה טעם דרבי אליעזר הראשון נותן טעם באחרון ד הלכך אם כלה מן השדה אותו שכבש ראשון אוסר הכל אבל האחרון אינו נותן טעם בראשון הואם כלה מין האחרון מן השדה אינו אוסר אותם שנכבשו קודם וטעם דרבי יהושע אחרון נותן טעם בראשון פי׳ אף האחרון כדאמר הכא אף על האחרון וקסבר ר' יהושע דמיד כשכלה אחד מהמינים האחרון או הראשון או האמלעי כולן אסורין דנותן טעם זה בזה ורבי יהודה דמתניתין לחומרא כוותיה ורבן גמליאל סבר כדפרישית דהגוף שכלה אסור והטעם הוי כמבוער:

713 כבר. וחנא דמחני׳ ור׳ יהודה בהא פליגי דחנא קמא סבר לה כרבי יהושע דמיקל והכי מישחמעא למילחיה ממקום שלא כלו למקום שכלו כולן חייב לבער אבל כלו מקלמן אוכל אף ממין הכלה כר׳ יהושע דאוכלין אף על האחרון ר׳ יהודה אומר לא והבא לך אף אתה מאותו המין מן חייב נבער מבל ככל נתקנתן מוכל מף נמנין שכפש כל "שושע דמוכלין מף על שממין ל "שחים וולת כל ישכם כן יקף נמנין שכחת החדה וחקר לא מחדה וחקר במליות במחרים. בכל ארץ יהודה עד שיכלה דקל האחרון שבלוער שהיא עיר התמרים וחקן לקתן [ע"ב] שלש ארלות לביעור שאין בני יהודה אוכלין משכלו בכל ארץ יהודה ואע"פ שלא כלו בגליל אבל אוכלין הן ביהודה ואפילו במקום שכלה עד שיכלה מקום אחרו והיא מתפרנסת שם ורחמנא תלה בה כדלקתן [שם]: אוכלין לוכלין ת"ק כי הני, ורי יהודה אומר אומרים לו צא והבא לך אף אתה ממקום שאתה בו, ואם כלה מאותו המקום חייב לבער ולא חיישינן

מן החבית והלכה כדבריו רבינא אמר

בפלוגתא דהני תנאי דתנן יאוכלין בתמרין

יד א מיי׳ פ״ח מהל׳ יו״ט סי' תלו סע"ג: סי' תלו סע"ג: שו ב מיי' פ"ז מהלכות ת"ת הלכה א סמג לאוין רח טוש"ע י" שלד סעיף מב: בוד ג מיי פ"ו מהלכות :מס טוש"ע שם סעיף מג ל ד מיני מ״ה מהלכום ו"ט הלכה כב סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סי׳ מנו סעיף א: תנו סעיף ח. ה מיי' פ"ז מהלכות שמיטה הלכה ו סמג

רבינו חננאל (המשך) שהביאם. ואתא לאוקמה ואפיכנא למתני׳ ואוקימנא . רכי יהודה לחומרא חייר חייב לבער, והכין פירושו, ת״ק סבר כיון דאייתינהו ממקום שלא כלו למקום שלא כלו נסתלקו תורת אותו מקום שהביאו משם מעליו, ואע׳׳ג דכלו התם השתא כיון דלא כלו הכא ...... אין חייב לבער. ור׳ יהודה אומר לו צא והבא [לך] ממקום שהבאת ואתה] מנוקום שחבאת (אוחן אותם, וכיון שאין שם מי יביא חייב לבער, וכאלו הביאם עכשיו ממקום שכלו למקום שלא מקום שיצא משם. לפיכד מקום שיצא משם, לפיכן חייב לבער. והא דאמר אביי ממקום שלא כלו למקום שכלו והחזירו למקומן שלא כלו, ת״ק סבר הרי הן בחזקתן, ור׳ יהודה סבר כיון . דעילינהו למקום שכלו . נאסרו. ואתקפתא דרב אשי פשוטין הן. ואוקמה רב בחבית אחת, ר' אליעזר אומר אוכלין על הראשון, פירוש אותו הכבוש שכבש מתחלה, ור׳ יהושע אומר אף על האחרון כו', והכי שלשה כבשין בחבית אחת ולא רלה הרל אלא אחילו נשאר אחד מהן אינו חייב לבער, רבי אליעזר אומר ריוו יוורלה אחד מהו חייר לד אף אתה. וכיוז שאינו ין אף אונה, וכיון שאינה מוצא להביא [לפיכך] חייב לבער, נמצא רבי יהודה דמחמיר כרבי אליעזר. יגרסי' רירושלמי מאי נותז טעם באחרוז. מ"ט נותן טעם בייייייי, דרבי יהושע אחרון נותן . טעם בראשון. **רבינא א**מר בפלוגתא דהני תנאי, . דתניא אוכליז בתמרים עד רשב"ג אומר אוכלין על של בין הכיפים. פירוש הנסבכין בין האמירין, שאיפשר לאדם ללקטן, טא כט. לאום לקון, ואין אוכלין על של בין השיצים, כגון שנסבכו על

קוצין שמכין היד, שכל קובן שכוכן דיי, שכי. הרואה אותן מתיאש מהן, ואין נכשרין אלא לעופות.

התוכלים. בכתני דלא איתכרא בהדיא, דמאחר שהורה שהמוליך ממקום שכלו למקום שלא כלו וממקום שלא כלו למקום שכלו, הוצרך עוד לפרש המוליך פירות שביעית ממקום שלא כלו למקום שלא כלו, ושמע שכלו מאותו מקום